

Kilka kilometrów od Staszowa znajdują się Kurozwęki, miejscowość, której istnienie notowano już w XIII wieku. W Kurozwękach warto zobaczyć kościół pw. Wniebowzięcia Matki Boskiej i św. Augustyna. Parafia została utworzona w 1347 roku. Kościół murowany istniał już ok. 1470 roku. Od 1487 był to kościół parafialny i klasztor kanoników regularnych laterańskich, których sprowadził z Krakowa kasztelan sandomierski i podskarbi koronny, Piotr z Kurozwęk. W tym czasie kościół został rozbudowany i wzniesiono klasztor. W 1827 r. kościół parafialny i klasztor oddany został na schronisko dla starców ss. miłosierdzia.

Zespół kościoła jest dominującym elementem w panoramie Kurozwęk. Kościół jest wybudowany z kamienia, gotycki, z przekształceniami późnoreniesansowymi i barokowymi. Prowadzi do niego barokowa brama murowana, nakryta dwuspadowym daszkiem.

Najstarsze elementy zachowały się w prezbiterium, które pochodzi z II poł. XV wieku. Jest ono dwuprzęsłowe, zamknięte wielobocznie, z zakrystią i skarbczykiem od północy, ponad którymi znajduje się pomieszczenie dawnej biblioteki. Na przedłużeniu prezbiterium od wschodu znajduje się neogotycka kaplica grobowa Popielów z 1872 roku. Nawa zapewne z 1487 roku, trójprzęsłowa, z kaplicą Pięciu Ran Chrystusa.

Ołtarz główny w stylu późnoreniesansowym z początku XVII wieku, z późniejszymi częściami oraz rokokowymi bramkami z dwiema rzeźbami. W nich obrazy Matki Boskiej z Dzieciątkiem, barokowy w srebrnej sukience i koronach z 1648 oraz Matki Boskiej z Dzieciątkiem i Św. Antonim – późnobarokowy z XVIII w.

Cztery ołtarze boczne rokokowe z obrazami późnobarokowymi w srebrnych sukienkach: Chrystusa Salvatora i Matki Boskiej Bolesnej oraz św. Anny nauczającej Marię, św. Tadeusza Judy, Michała Archanioła, Jana Nepomucena i Augustyna z postaciami heretyków.

Kaplica Pięciu Ran Chrystusa, z zewnątrz późnoreniesansowa z I poł. XVII wieku, wewnątrz - z barokową dekoracją kopuły i portalem z II poł. XVII wieku. Wzniesiona została z fundacji Lanckorońskich, których krypta grobowa znajduje się pod posadzką.

Ołtarz główny w kaplicy marmurowy, ze stiukowymi rzeźbami aniołów, umieszczony jest w nim późnogotycki obraz Vir Dolorum z Matką Boską i św. Janem Ewangelistą oraz postaciami bł. Stanisława Kazimierczyka z zakonnikiem reguły św. Augustyna. Dwa ołtarze boczne późnobarokowe z początku XVIII wieku, konsekrowane w 1728 roku, w lewym obraz Adoracji Dzieciątka przez N. P. Marię i św. Józefa.

Dawny klasztor – bezstylowy, z gotyckimi i wczesnobarokowymi elementami architektonicznymi. Murowany, jednopiętrowy – od 1845 r. oddany na schronisko dla starców. Na dziedzińcu znajduje się figura późnobarokowa z 1776 r. Na kolumnie rzeźba bł. Stanisława Kazimierczyka, kanonika laterańskiego.